

SUZANNE COLLINS

SKŮŠKA OHŇOM

COLLINS
BOO

Hry o život 2

Skúška ohňom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Suzanne Collins

Hry o život 2 - Skúška ohňom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Suzanne Collins
Je autorka týchto kníh:

Séria *Hry o život*

HRY O ŽIVOT

SKÚŠKA OHŇOM

DROZDAJKA

BALADA O HADOCH A VTÁČATKÁCH

Suzanne Collins

SKÚŠKA OHŇOM

COO
BOO

Text © Suzanne Collins, 2008
Cover reproduced by permission of Scholastic Ltd.
Translation © Michal Jedinák, 2009, 2018
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4455-3
ISBN e-knihy 978-80-566-4505-5 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4506-2 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4504-8 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Venujem svojim rodičom
Jane a Michaelovi Collinsovcom*

*a svojim svokrovcom
Dixie a Charlesovi Pryorovcom.*

PRVÁ ČASŤ

ISKRA

1

V dlaniach zovriem fľašu, mrazivý vzduch už dávno vytiahol z čaju teplo. Svaly mám stuhnuté od chladu. Keby sa tu teraz objavila svorka divých psov, nemala by som ktovieakú šancu, že vyleziem na strom skôr, než zaútočia. Mala by som vstať a rozhybať si stuhnuté údy. No namiesto toho sedím nehybne ako skala podou mnou, kým sa do lesa vkráda svetlo úsvitu. Proti slnku som bezmocná. Môžem sa iba prizerať, ako ma vtahuje do dňa, ktorého sa celé mesiace desím.

Než nastane poludnie, budú pri mojom novom dome vo štvrti víťazov. Zo sídla sa do Dvanásteho obvodu dopravlia reportéri, kameramani, ba aj Effie Trinketová, moja bývalá sprievodkyňa. Napadne mi, či si Effie znova nasadí na hlavu tú hlúpu ružovú parochňu, alebo si zvolí inú neprirodzenú farbu špeciálne na turné víťazov. Prídu aj ďalší. Personál, ktorý sa na dlhej ceste vlakom postará o všetky moje potreby. Prípravný tím, ktorý ma bude skrášľovať pred

verejnými vystúpeniami. Môj štylista a priateľ Cinna, ktorý navrhol tie nádherné šaty, čo na mňa v Hrách o život upriamili pozornosť divákov.

Keby to záviselo odo mňa, pokúsila by som sa na Hry o život zabudnúť a nikdy viac o nich nehovoriť. Predstierala by som, že to bol iba zlý sen. Lenže turné víťazov mi v tom bráni. Sídlo ho strategicky naplánovalo takmer presne do polovice medzi jednotlivými ročníkmi Hier, aby strach nestihol opadnúť. Nielenže nás v obvodoch každý rok nútia pripomínať si ocelové zovretie Sídla, ešte ho musíme aj oslavovať. A ja som tento rok jednou z hviezd predstavenia. Budem musieť cestovať z obvodu do obvodu, stáť pred jasajúcimi davmi, ktoré ma tajne nenávidia, hľadieť do tváre ľuďom, ktorým som zabila deti...

Slnko stúpa čoraz vyššie, prinútim sa teda vstať. Všetky kĺby sa sťažujú a ľavú nohu mám takú strpnutú, že sa mi do nej vráti cit až po niekoľkých minútach chôdze. V lese som strávila tri hodiny, ale takmer som nelovila, takže mám stále prázdne ruky. Mojej mame a sestričke Prim už na tom nezáleží. Môžu si dovoliť nakupovať u mäsiara v meste, hoci mäso z čerstvého úlovku máme radšej. Lenže môj najlepší priateľ Gale Hawthorne a jeho rodina sú odkázaní na moju dnešnú korisť, a preto ich nesmiem sklamať. Vydam sa na poldruhahodinovú obchôdzku okolo našich pascí. Keď sme chodili do školy, stihli sme popoludní skontrolovať slučky, naloviť zver, nazbierať rastliny a ešte aj uzatvárať v meste obchody. Ale teraz, keď Gale odišiel pracovať do uhoľných baní a ja sa celý deň nudím, väčšinou sa o lov starám sama.

O tomto čase už Gale nastúpil do bane, zišiel výťahom do závratnej hĺbky a rúbe uhoľné ložisko. Viem, ako to tam dolu vyzerá. V škole sme mávali každý rok povinnú exkurziu do baní. Keď som bola malá, bolo mi to len nepríjemné. Klaus-trofobické tunely, zlý vzduch, všade naokolo stiesňujúca tma. Ale keď môj otec spolu s niekoľkými ďalšími baníkmi pri jednom výbuchu zahynul, ledva som sa prinútila vstúpiť do výťahu. Každoročný výlet sa zmenil na nesmierny zdroj úzkosti. Dvakrát mi prišlo pred exkurziou tak zle, že ma mama nechala doma, lebo si myslela, že som dostala chrípku.

Myslím na Gala, ktorý naplno žije iba v lese, na čerstvom vzduchu, v slnečnom svetle, pri čerstvej tečúcej vode. Neviem, ako to vydrží. Teda... viem. Je to jediný spôsob, ako nasýtiť jeho matku, dvoch mladších bratov a sestru. A hoci ja mám teraz hromadu peňazí, oveľa viac, než by stačilo pre obe naše rodiny, on odmieta prijať čo i len jedinú mincu. Ešte aj to, že im prinášam mäso, neznáša ľahko, hoci keby ma v Hrách zabili, určite by pre moju mamu a pre Prim robil to isté. Stále mu hovorím, že mi tým robí láskavosť, lebo keby som celý deň iba nečinne sedela, preskočilo by mi z toho. Napriek tomu im prinášam korisť len vtedy, keď nie je doma, čo nie je také ťažké, veď pracuje dvanásť hodín denne.

S Galom sa teraz fakticky vídavame iba v nedeľu – stret-neme sa v lese a lovíme spolu. Stále je to môj najobľúbenejší deň v týždni, ale už to nie je také ako predtým, keď sme mohli jeden druhému povedať čokoľvek. Ešte aj o to nás Hry pripravili. Neprestávam dúfať, že časom bude medzi nami opäť všetko po starom, ale časť môjho ja dobre vie, že je to márna nádej. Niet cesty späť.

V pasciach nájdem slušný úlovok – osem zajacov, dve veverice a bobra, ktorý vplával do Galovho drôteného oka. So slučkami narába ako čarodejník, upevňuje ich k ohnutým stromčekom, aby vytiahli korisť mimo dosahu dravcov, vyvažuje polená na jemných spúšťacích mechanizmoch z vetvičiek a pletie košíky, z ktorých ryby nedokážu uniknúť. Ako kráčam lesom a znovu nastavujem pasce, viem, že nikdy nebudem mať jeho cit pre rovnováhu a inštinkt pre odhad miesta, kadiaľ prechádza korisť. Na niečo také nestačia skúsenosti. Je to prirodzený dar. Podobne ako moja schopnosť zostreliť zviera jediným šípom aj takmer potme.

Kým sa vrátim k plotu okolo Dvanásteho obvodu, slnko je vysoko na oblohe. Ako vždy chvíľu počúvam, ale nijaké bzúčanie nenaznačuje, že by cez drôty prechádzal elektrický prúd. Hoci plot by mal byť neprestajne nabitý, stáva sa to zriedka. Preplazím sa dierou v spodnej časti plotu a vyjdem na Lúku, čo by kameňom dohodil od nášho starého domu. Stále nám patrí, pretože oficiálne je to obydlie pridelené mojej mame a sestre. Keby som nečakane zomrela, museli by sa doň vrátiť. V tejto chvíli však obidve šťastne žijú v novom dome vo štvrti víťazov a ja jediná ešte používam to miestecčko, kde som vyrástla. Považujem ho za svoj skutočný domov.

Teraz sa doň idem prezliecť. Otcovu starú koženú bundu vymením za jemný vlnený kabát, ktorý neustále vyzerá, akoby mi bol úzky v pleciah. Namiesto svojich mäkkých, obnosených loveckých čižiem si obujem pár drahých, strojom vyrobených topánok, ktoré sú podľa mamy pre človeka v mojom postavení vhodnejšie. Luk a šípy som už schovala v dutom kmeni v lese. Nemám veľa času, ale aj tak si

niekoľko minút posedím v kuchyni. Bez ohňa v kozube a obrusu na stole pôsobí opustene. Žiaľim za svojím starým životom. Sotva sme preživali, ale aspoň som vedela, kam patrí, poznala som svoje miesto v pradive nášho života. Veľmi by som sa k nemu chcela vrátiť, pretože spätne, v porovnaní s dneškom, keď som taká bohatá, slávna a nenávidená predstaviteľmi Sídla, mi pripadá bezpečný.

Moju pozornosť upúta kľúčanie pri zadných dverách. Keď ich otvorím, uvidím Iskerníka, Priminho starého, zanedbaného kocúra. Nový dom sa mu nepáči takmer rovnako ako mne, a keď je sestra v škole, vždy odtiaľ ujde. Nikdy sme jeden druhého príliš nemilovali, ale teraz nás spojilo toto nové puto. Pustím ho dnu, ponúknem mu kúsok bobriehto tuku, a dokonca ho poškrabkám medzi ušami. „Vieš, že si ohavný?“ spýtam sa ho. Iskerník mi drgne do ruky, aby som pokračovala v hladkaní, ale už musíme ísť. „Pod.“ Zdvihnem ho jednou rukou, do druhej vezmem vrece s korisťou a vyjdem na ulicu. Kocúr zoskočí na zem a zmizne pod kríkom.

Keď kráčam po škvarovej ceste, v topánkach ma tlačia prsty. Skratkami cez bočné uličky a zadné dvory sa za pár minút dostanem ku Galovmu domu. Jeho matka, Hazelle, ma zbadá cez okno. Práve sa za ním skláňa nad kuchynským drezom. Utrie si ruky do zástery a zmizne, aby ma privítala pri dverách.

Hazelle mám rada. Rešpektujem ju. Pri výbuchu, ktorý zabil aj môjho otca, prišla o manžela a zostala sama s tromi chlapcami a dieťaťom, ktoré sa malo každú chvíľu narodiť. Necelý týždeň po pôrode už behala po uliciach a zháňala prácu. Keďže sa musela starať o malé, nemohla ísť do bane,

ale dohodla sa s niekoľkými obchodníkmi z mesta, že im bude právať bielizeň. Gale, najstarší zo súrodencov, sa v štrnástich rokoch stal hlavným živiteľom rodiny. Medzitým už požiadal o kamienky, vďaka ktorým získali nárok na skromnú zásobu obilia a oleja výmenou za to, že jeho meno bude pri žrebovaní na viacerých papierikoch. Navyše bol už vtedy zručným staviteľom pascí. Ani to však nestačilo na uživenie päťčlennej rodiny bez toho, aby si Hazelle drala prsty na valche. V zime mala také červené a popraskané ruky, že pri najmenšom podráždení krváčali. Aj by to tak zostalo, nebyť hojivej masti, ktorú jej namiešala moja mama. Ale Hazelle s Galom sú rozhodnutí postarať sa o to, aby ostatní chlapi – dvanásťročný Rory a desaťročný Vick – a štvorročná Posy nikdy nemuseli žiadať o kamienky.

Keď Hazelle ukážem korisť, usmeje sa. Bobra chytí za chvost a potažká ho. „Bude z neho dobré dusené mäso.“ Na rozdiel od Gala nemá problém s našou loveckou dohodou.

„Ani kožušina nie je na zahodenie,“ poviem. Pri Hazelle sa cítim príjemne. Ako obyčajne, hodnotíme korisť. Do hrnčeka mi naleje bylinkový čaj a ja ho vďačne chytím premrznutými prstami. „Napadlo mi, že po návrate z turné by som občas mohla vziať so sebou Roryho. Po škole. Naučím ho strieľať.“

Hazelle prikývne. „To by bolo fajn. Aj Gale nad tým uvažuje, ale voľné má iba nedele a zdá sa mi, že tie si šetrí pre teba.“

Nepodarí sa mi potlačiť začervenanie. Samozrejme, viem, že je to hlúpe. Takmer nikto ma nepozná tak dobre ako Hazelle. Vie, aký je môj vzťah s Galom. Veľa ľudí si

určite myslelo, že sa napokon zoberieme, aj keď ja som nad tým nikdy neuvažovala. Lenže to bolo pred Hrami. Predtým, než môj spolusúťažiaci Peeta Mellark oznámil, že je do mňa šialene zamilovaný. Spoločný románik sa stal našou kľúčovou stratégiou na prežitie v aréne. Ibaže pre Peetu to nebola iba stratégia. Nie som si istá, ako som to vnímala ja. Teraz však viem, že pre Gala to bolo bolestivé. Keď si pomyslím na to, ako budeme musieť s Peetom na turné víťazov zase predstierať, že sme milenci, úzkosť mi zovrie hruď.

Rýchlo vypijem čaj, aj keď je horúci, a odsuniem sa od stola. „Mala by som ísť. Musím sa upraviť pred kamery.“

Hazelle ma objíma. „Aspoň si vychutnaj stravu.“

„To určite,“ odvetím.

Moja ďalšia zastávka je Hob, kde vždy veľa nakupujem. Kedysi to býval sklad uhlia, ale keď ho prestali používať, začali sa v ňom uzatvárať nezákonné obchody, až sa z neho stal plnohodnotný čierny trh. Ak je pravda, že priťahuje kriminálne živly, potom tam zrejme tiež patrí. Lovením v lesoch okolo Dvanásteho obvodu porušujem najmenej tučet zákonov a hrozí mi za to trest smrti.

Ľuďom, ktorí často navštevujú Hob, za veľa vďačím, hoci mi to nepripomínajú. Gale mi povedal, že Klzka Sae, stará žena, ktorá ponúka polievku, zorganizovala počas Hier zbierku na podporu Peetu a mňa. Mala to byť len záležitosť Hobu, ale dopočuli sa o tom mnohí iní ľudia a tiež sa pridali. Neviem presne, koľko vyzbierali, no cena za akýkoľvek dar v aréne býva prehnaná. Celkom mi stačí vedomie, že to rozhodlo o mojom prežití.

Stále mám zvláštny pocit, keď vojdem prednými dverami s prázdny m vrecom, bez tovaru na výmenu, a vo vrecku na stehne ma tlačia mince. Snažím sa navštíviť čo najviac stánkov, nakupujem kávu, pečivo, vajíčka, priadzu a olej. Potom vezmem ešte tri fľaše bieleho alkoholu od Ripper, jednorukej ženy, ďalšej obete banského nešťastia, ktorá mala dosť rozumu na to, aby si našla spôsob, ako prežiť.

Alkohol nie je pre moju rodinu, ale pre Haymitcha, ktorý bol na Hrách mojím a Peetovým mentorom. Väčšinou je nevlúdny, násilnícky a opitý. Ale na Hrách nesklamal. A nielen to, vďaka nemu po prvý raz v histórii dovolili zvíťaziť dvom vyvoleným. Nech je teda akýkoľvek, naveky som mu za to zaviazaná. Pred niekoľkými týždňami sa stalo, že mu alkohol došiel a nikde sa nedal kúpiť. Haymitch mal abstinenčné príznaky, triasol sa a vykrikoval na desivé príznaky, ktoré videl iba on sám. Prim vystrašil na smrť, ale ak mám byť úprimná, ani mňa pohľad naňho nepobavil. Odvtedy si robím zásoby jeho obľúbeného nápoja pre prípad, keby znova zmizol z obchodov.

Keď ma Cray, náš hlavný mierotvorca, vidí s fľašami, zamračí sa. Je to starší muž s jasnou červenou tvárou, niekoľko prameňov strieborných vlasov si češe nabok. „Tá vec je pre teba prisilná, dievča.“ Určite vie, čo hovorí. Po Haymitchovi je to druhý najväčší pijan, akého poznám.

„Mama to používa ako liek,“ poviem ľahostajne.

„Nuž, zabije takmer všetko,“ povie, hodí na stôl mincu a vypýta si fľašu.

Keď podídem k stánku Klzkej Sae, sadnem si k pultu a objednam si polievku, ktorá vyzerá ako zmes tekvice

s fazuľou. Kým jem, príde k nám mierotvorca Darius a tiež si kúpi za miskú. Je to môj najobľúbenejší strážca zákona. Nevystatuje sa svojou mocou a má zmysel pre humor. Určite má viac než dvadsať rokov, ale nevyzerá oveľa starší odo mňa. Čosi v jeho úsmeve, a možno aj červené vlasy trčiacie na všetky strany, mu dodáva chlapčenský vzhľad.

„Nemala by si byť vo vlaku?“ zaujíma sa.

„Prídu po mňa napoludnie,“ odvetím.

„Nechceš sa lepšie vyparádiť?“ spýta sa a hlasno zapíska. Napriek mizernej nálade sa jeho podpichovaniu musím zasmiať. „Nezapletieš si aspoň stužku do vlasov?“ Rukou ma chyť za vrkoč a ja ho odstrčím.

„Nerobte si starosti. Kým po mňa prídu, budem na nepoznanie.“

„Výborne,“ poznamená. „Pre zmenu treba ukázať trochu hrdosti na svoj obvod, slečna Everdeenová, no nie?“ V predstieranom nesúhlase pokrúti hlavou smerom ku Klzkej Sae a odíde za svojimi priateľmi.

„Tú miskú chcem naspäť!“ kričí za ním Sae, ale pretože sa pritom smeje, neznie to veľmi prísne. „Gale ťa príde odprevadiť?“ obráti sa ku mne.

„Nie, nie je na zozname,“ odvetím. „Ale v nedeľu sme sa videli.“

„Človek by si pomyslel, že sa dostane na zoznam, keď už je твоjím bratrancom,“ povie posmešne.

To je ďalšia časť klamstva, ktoré vymysleli v Sídle. Keď sme sa s Peetom dostali v Hrách o život do finálovej osmičky, vyslali do obvodov reportérov, aby spracovali naše životné príbehy. Keď sa pýtali na mojich priateľov, všetci ich

poslali za Galom. Ako môj najlepší priateľ by veľmi nezapadal do ľubostného vzťahu, ktorý som predstierala v aréne. Je príliš pekný a mužný, navyše vôbec nebol ochotný usmievať sa do kamery a správať sa príjemne. Dosť sa však na seba podobáme, obaja máme typické črty ľudí zo Sloja. Tmavé rovné vlasy, olivová pokožka, sivé oči. A tak z neho nejaký chytrák urobil môjho bratranca. Dozvedela som sa to až doma, na pódiu na vlakovej stanici, keď mi mama povedala: „Tvoji bratranca a sesternica sa ťa už nevedia dočkať!“ Keď som sa obrátila, uvidela som Hazelle s deťmi a nezostávalo mi nič iné, len pokračovať v ich hre.

Klzká Sae vie, že nie sme príbuzní, ale niektorí ľudia, čo nás roky poznajú, akoby na to zabudli.

„Už sa neviem dočkať, kedy sa to celé skončí,“ zašepkám.

„Ja viem,“ odvetí Klzká Sae. „Lenže ak sa chceš dostať na koniec, musíš to najskôr celé pretrpieť. Radšej by si nemala meškať.“

Keď kráčam k štvrti víťazov, z oblohy sa spustí drobný sneh. Z námestia uprostred mesta je to asi len trištvrte kilometra, ale napriek tomu to tam vyzerá ako v inom svete. Štvrť víťazov je oddelená komunita vystavaná okolo nádhornej zelene a posiatá ozdobnými kríkmi. Stojí tam dvanásť domov, každý taký veľký, že by sa doň zmestilo desať takých, v akom som vyrastala. Deväť z nich je stále prázdnych. Tri obývané patria Haymitchovi, Peetovi a mne.

Z domov, kde býva moja rodina a Peeta, sála život. Za oknami sa svieti, z komínov stúpa dym a na predných dverách sú pripevnené zväzky žiarivými farbami natretého obilia ako dekorácia k blížiacemu sa Dňu vďakyvdania.

Haymitchov dom však pôsobí aj napriek starostlivému správcovi opustene a zanedbane. Pred vchodom nazbieram odvahu, vediac, že vnútri bude špina, a vojdem.

Nos sa mi okamžite skriví odporom. Haymitch nikomu nedovolí, aby mu prišiel upratať, a sám si z toho nerobí ťažkú hlavu. Alkohol s vývratkami, varená kapusta so spáleným mäsom a špinavé šaty s myším trusom za dlhé roky vytvorili taký zápach, až sa mi do očí tlačia slzy. Cez neporiadok z rozhádzaných obalov, rozbitého skla a kostí sa brodím k Haymitchovi. Sedí za kuchynským stolom, ruky má rozťahnuté, tvár položenú v kaluži alkoholu a chrápe ako zarezaný.

Štuchnem ho do pleca. „Vstávajte!“ poviem nahlas, pretože som sa už naučila, že jemne ho nezobudím. Chrápanie na chvíľu prestane, no po chvíli pokračuje. Strčím doňho silnejšie. „Vstávajte, Haymitch! Dnes sa začína turné!“ Silným trhnutím otvorím okno a zhlboka vdychujem čistý vzduch. Nohami sa hrabem medzi odpadkami na podlahe, vylovím z nich plechovú kanvicu na kávu a pri umývadle do nej napustím vodu. Pec ešte celkom nevyhasla a z niekoľkých uhlíkov sa mi podarí vyčarovať plamene. Nasypem do kanvice trochu mletej kávy, aby bol hotový nápoj dobrý a silný, a položím ju na pec.

Haymitch ešte stále nevie o svete. Keďže nič iné nezaberá, naplním lavór ľadovou vodou, vylejem mu ju na hlavu a uskočím. Z hrdla sa mu vyderie hlboký zvierací zvuk. Vyskočí spoza stola, stoličku odkopne tri metre za seba a v ruke drží nôž. Celkom som zabudla, že ho zvieria v dlaní vždy, keď spí. Mala som mu ho vytiahnuť spomedzi

prstov, ale vôbec mi neprišiel na rozum. Haymitch chvíľu švihá nožom do vzduchu a chrlí nadávky, kým sa spamätá. Potom si utrie tvár do rukáva a zvrtnie sa k parapetu, kam som sa vyšvihla pre prípad, keby som musela rýchlo ujsť.

„Čo to robíš?“ vyštekne.

„Chceli ste, aby som vás hodinu pred príchodom kamier zobudila,“ vysvetľujem.

„Čože?“

„Bol to váš nápad,“ trvám na svojom.

Zdá sa, že si spomína. „Prečo som celý mokrý?“

„Nemohla som vás zobudiť,“ vyšteknem. „Ak ste chceli zaobchádzanie ako v perinke, mali ste požiadať Peetu.“

„O čo ma mal požiadať?“ Len čo začujem jeho hlas, žalúdok sa mi zovrie neprijemnými emóciami, ako sú vina, smútok či strach. A túžba. Áno, cítim aj túžbu, ibaže tá má okolo seba priveľa súperov, aby mohla zvíťaziť.

Pozerám sa, ako Peeta prichádza k stolu, slnečné svetlo z okna sa mu odráža od čerstvého snehu na svetlých vlasoch. Vyzerá silný a zdravý, celkom inak ako ten chorý, vyhladovaný chlapec, ktorého som poznala v aréne. Krívanie už takmer nebadáť. Na stôl položí bochník čerstvo upečeného chleba a natiahne ruku k Haymitchovi.

„Aby si ma zobudil tak, že pri tom nechytím zápal pľúc,“ zavrčí Haymitch a podá mu nôž. Stiahne si špinavú košeľu, čím odhalí podobne umazané tielko, a utiera sa jej suchou časťou.

Peeta sa usmeje a obleje nôž alkoholom z fľaše na podlahe. Čepel si utrie o spodný okraj košele a zareže do chleba. Peeta sa stará o to, aby sme vždy mali čerstvé pečivo. Ja

lovím. On pečie. Haymitch pije. Všetci traja sa so spomienkami na Hry o život vyrovnávame po svojom. Peeta podá Haymitchovi krajec chleba a po prvý raz sa na mňa pozrie. „Chceš aj ty kúsok?“

„Nie, jedla som v Hobe,“ odvetím. „Ale aj tak ti ďakujem.“ Môj hlas znie vážne, akoby som to ani nebola ja. Presne takým tónom hovorím s Peetom zakaždým – odkedy kamery prestali natáčať náš šťastný návrat domov a obaja sme sa vrátili do svojho skutočného života.

„Nemáš za čo,“ vraví meravo.

Haymitch odhodí košeľu medzi ostatný neporiadok. „Bí. Máte čo robiť, aby ste do začiatku šou roztopili tie ľady medzi sebou.“

Má, samozrejme, pravdu. Publikum očakáva zamilovaný párik, ktorý vyhral Hry o život, nie dvoch ľudí, ktorí si sotva pozrú do očí. „Okúpte sa, Haymitch,“ poviem tak trochu od veci. Potom vyskočím z okna, dopadnem na zem a zamierim cez trávnik k svojmu domu.

Sneh sa už netopí, preto za mnou zostávajú stopy. Pri vchode zastanem, aby som si pred vstupom do domu striasla z nôh vlhkú nečistotu. Mama sa snažila dňom i nocou, aby bolo pred kamerami všetko dokonalé, preto jej nemôžem zašpiniť ligotavú dlážku. Len čo vojdem dnu, mama ku mne príbehne a chytí ma za ruku, akoby ma chcela zastaviť.

„Neboj sa, vyzujem sa tu,“ upokojím ju a položím topánky na rohož.

Mama sa čudne, sípavo zasmee a vezme mi z pleca vrece so zásobami. „Veď je to len sneh. Mala si peknú prechádzku?“

„Prechádzku?“ Vie, že som strávila polovicu noci v lese. Vzápätí si všimnem muža, ktorý stojí za ňou vo dverách do kuchyne. Stačí mi jediný pohľad na dokonalé črty a oblek šitý na mieru, a hneď viem, že je zo Sídla. Niečo nie je v poriadku. „Bolo to skôr korčuľovanie. Vonku je čoraz klzkejšie.“

„Máš tu návštevu,“ povie mama. Tvár má príliš bledú a v jej hlase počujem úzkosť, hoci sa ju snaží zakryť.

„Myslela som, že prídu až napoludnie.“ Predstieram, že som si nevšimla, v akom je stave. „Cinna prišiel skôr, aby mi pomohol pripraviť sa?“

„Nie, Katniss, je to...“ začne mama.

„Tadiaľto, prosím, slečna Everdeenová,“ prehovorí muž. Ukáže na koniec chodby. Je to zvláštne, nechať sa viesť po vlastnom dome, ale radšej to nekomentujem.

Vykročím a cez plece vrhnem na mamu povzbudivý úsmev. „Asi mi chcú dať ďalšie inštrukcie o turné.“ Dostala som množstvo kadejakých materiálov týkajúcich sa cesty a protokolu, ktorý treba dodržiavať v jednotlivých obvodoch. Ako sa však blížim k dverám pracovne, ktoré doposiaľ nikdy neboli zatvorené, myšlienky mi víria čoraz rýchlejšie. *Kto je to? Čo odo mňa chcú? Prečo je mama bledá?*

„Vojdi,“ povie muž zo Sídla.

Otočím naleštenú mosadznú kľučku a vstúpim do izby. Môj nos zachytí tak trochu nezlučiteľnú vôňu ruží a krvi. V izbe nízky muž s bielymi vlasmi číta knihu. Zdá sa mi trochu povedomý. Zdvihne prst, akoby mi chcel naznačiť, nech chvíľu počkám. Potom sa obráti a na okamih mi prestane biť srdce.

Pozerám sa do hadích očí prezidenta Snowa.

2

Prezidenta som si vždy predstavovala pred mramorovými piliermi ovešanými obrovskými zástavami. Pohľad naňho, ako stojí v izbe, obklopený obyčajnými predmetmi, drása nervy. Je to niečo podobné, ako keby ste zdvihli pokrievku a v hrnci by ste namiesto duseného mäsa našli zmiju s rozďavenou papuľou.

Čo tu robí? V myšli sa vraciam k minulým otváracím dňom turné víťazov. Spomínam si na víťazných vyvolených v kruhu svojich mentorov a štylistov. Z času na čas sa objavili aj vysokopostavení vládni predstavitelia, ale prezidenta Snowa som tam nikdy nevidela. Zúčastňuje sa iba na oslavách v Sídle.

Fakt, že meral cestu až sem, môže znamenať len jedno: som v poriadnej kaši. A spolu so mnou aj celá rodina. Keď si pomyslím, že v bezprostrednom dosahu tohto muža, ktorý mnou opovrhuje, sú moja mama so sestrou, po chrbte

mi prebehnú zimomriavky. Naveky ma bude nenávidieť za to, že som preľstila jeho kruté Hry o život, znemožnila Sídlo a podkopala mu autoritu.

Veď ja som sa iba usilovala udržať Peetu a seba nažive! Akákoľvek rebélia nebola úmyselná. Lenže keď raz Sídlo rozhodne, že prežije iba jeden vyvolený, a vy sa tomu odvážite vzoprieť, nejde o nič iné ako o vzburu. Brániť som sa mohla iba predstieraním šialenej zaľúbenosti do Peetu. Napokon nás nechali oboch žiť a vyhlásili nás za víťazov. Dovolili nám vrátiť sa domov, oslavovať, potom poslali kamery preč a nechali nás na pokoji. Až doteraz.

Novota domu, šok z prezidentovej prítomnosti a zároveň vedomie, že by ma v okamihu mohol dať zabiť, spôsobuje, že sa tu cítim ako votrelec. Akoby som bola nepozvaným hosťom v jeho dome. Preto ho ani neprivítam, ani mu neponúknem stoličku. Správam sa k nemu, akoby bol naozaj jedovatým hadom. Nehybné stojím, nespúšťam z neho zrak a zvažujem plán ústupu.

„Myslím, že pre oboch bude najlepšie, ak si nebudeme klamať,“ ozve sa. „Čo povieš?“

Mám pocit, že mi stuhol jazyk a nedokážem prehovoriť. Prekvapí ma, keď mu pevným hlasom odpoviem: „Súhlasím. Ušetrí nám to čas.“

Prezident Snow sa usmeje, prvý raz si všimnem jeho pery. Očakávam, že ich bude mať ako had – teda nijaké. Lenže jeho pery sú plné, napnuté. Neprekvapilo by ma, keby si dal ústa chirurgicky upraviť, aby pôsobil príjemnejším dojmom. V takom prípade dosť zbytočne mrhal časom aj peniazmi, pretože podľa mňa nie je ani trochu príjemný.

„Moji poradcovia sa obávali, že s tebou bude ťažká reč, ale ty nám určite nechceš robiť problémy, nemám pravdu?“ spýta sa.

„Nie,“ odvetím.

„Presne to som im povedal. Vysvetlil som im, že dievča, ktoré urobilo všetko pre to, aby si zachránilo život, nebude také hlúpe, aby sa ho jedným šmahom vzdalo. Najmä keď musí myslieť na rodinu. Na svoju matku, na sestru a na všetkých tých... bratrancov.“ Podľa toho, ako zdôrazní posledné slovo, je mi jasné, že lož o príbuzenstve s Galom nezhltol.

Karty sú rozdané a možno je to tak lepšie. Nemám rada neurčité vyhrážky, väčšmi mi vyhovuje, keď viem, na čom som.

„Posaďme sa.“ Prezident Snow si sadne za veľký stôl z lešteného dreva, kde si Prim robieva úlohy a mama počíta peniaze. Bez pozvania nemá právo sedieť v našom dome, za naším stolom, v skutočnosti si to však môže dovoliť. Ja si sadnem oproti nemu na jednu z vyrezávaných stoličiek s rovnou opierkou. Je trochu vysoká, podlahy sa dotýkam iba palcami.

„Mám problém, slečna Everdeenová,“ prehovorí prezident Snow, „ktorý sa vynoril vo chvíli, keď si v aréne vytiahla jedovaté plody.“

Má na mysli okamih, keď som si uvedomila, že ak by si porotcovia mali vybrať medzi samovraždou – čo by znamenalo, že Hry zostanú bez víťaza –, alebo dvoma víťazmi, rozhodli by sa pre druhú možnosť.

„Keby mal hlavný porotca Seneca Crane mozog, v tej chvíli by ťa rozmetal na prach. Žiaľ, nechal sa ovládnuť citmi, a tak si tu. Uhádneš, ako dopadol?“ spýta sa.

Prikývnem, pretože z tónu jeho otázky je jasné, že Senecu Cranea popravili. Teraz, keď nás oddeľuje iba stôl, je vôňa ruží a krvi silnejšia. Prezident Snow má na chlopni ružu, ktorá je zdrojom kvetinovej arómy, no nepochybne je geneticky upravená, pretože nijaká skutočná ruža takto nevoní. Odkiaľ sa berie pach krvi, to netuším.

„Potom už nezostávalo nič iné, len nechať ťa dohrať tvoju prefíkanú rolu. Ako láskou omámená školáčka si bola presvedčivá. Obyvatelia Sídla ti na to skočili. Lenže to isté sa nedá povedať o všetkých ľuďoch v obvodoch.“

Na tvári sa mi zrejme mihne úžas, pretože prezident okamžite zareaguje.

„Ty o tom, samozrejme, nevieš, lebo nemáš prístup k informáciám o nálade v ostatných obvodoch. V niektorých sa ľudia na tvoj trik s bobuľami nedívali ako na prejav lásky, ale ako na odpor. A keď sa dievča z Dvanásteho obvodu dokáže bez následkov vzoprieť Sídlu, prečo by sa nepokúsili o to isté?“ spýta sa. „Čo im zabráni napríklad v povstaní?“

Strávenie poslednej vety mi chvíľu trvá, až potom ma zasiahne plnou silou. „V niektorom obvode došlo k vzburе?“ spýtam sa vydesene, no zároveň ma to trochu teší.

„Zatiaľ nie. No ak to takto bude pokračovať, dôjde aj k tomu. Vzbury obvykle vedú k revolúcii.“ Prezident si pošúcha čelo nad ľavým okom, na tom istom mieste bolieva hlava aj mňa. „Vieš si predstaviť, čo by to znamenalo? Kolkí ľudia by prišli o život? A aké podmienky by čakali tých, čo zostanú nažive? Ľuďom sa ocelové zovretie Sídla možno nepáči, ale ver mi, že celý systém v obvodoch by sa zrútil, ak by len na chvíľu povolilo.“

Jeho priamosť a úprimnosť ma prekvapili. Hovorí, ako-by mu v prvom rade ležalo na srdci dobro občanov Panemu, hoci opak je pravda. Nevie, kde sa vo mne berie odvaha na odpoveď: „Musí to byť veľmi krehký systém, keď ho môže rozvrátiť hrst lesných plodov.“

Prezident si ma hodnú chvíľu mlčky prezerá. „Je krehký, ale nie takým spôsobom, ako si myslíš,“ prehovorí napokon.

Ozve sa zaklopanie a vo dverách sa objaví hlava muža zo Sídla. „Jej matka sa pýta, či chcete čaj.“

„Veľmi rád,“ odvetí prezident. Dvere sa otvoria širšie, stojí v nich moja mama, na tácke nesie čínsku čajovú súpravu, smotanu, cukor a tanier s koláčikmi. Navrchu sú ozdobené krásnymi, jemne zafarbenými kvetmi. Určite je to Peetova práca.

„Aký príjemný pohľad! Je zaujímavé, ako často ľudia zabúdajú, že aj prezidenti musia jesť,“ žartuje Snow. Zdá sa, že mamu to trochu upokojilo.

„Môžem vám ešte niečo priniesť? Ak ste hladný, uvarím poriadny obed,“ ponúkne sa.

„Nie, toto mi bude stačiť. Ďakujem,“ dá jej najavo, aby odišla. Mama prikývne, vrhne na mňa letný pohľad a odchádza. Prezident Snow naleje do dvoch šálok čaj, do svojho pridá smotanu s cukrom a potom dlho mieša. Pochopím, že povedal všetko, čo chcel, a teraz čaká na moju reakciu.

„Nechcela som vyvolať nepokoje,“ prehovorím.

„Verím ti, ale na tom nezáleží. Tvoj štylista sa pri výbere oblečenia ukázal ako prorok. Katniss Everdeenová, dievča z plameňov, vykresala si iskru, ktorá bude ďalej rásť, a ak ju včas neuhasíme, rozpúta peklo v celom Paneme.“

„Prečo ma rovno nezabijete?“ vyhrknem.

„Verejne?“ zahundre. „Tým by som len prilial olej do ohňa.“

„Mohli by ste to zamaskovať ako nehodu.“

„Kto by na to naletel?“ spýta sa. „Ani ty by si tomu neverila, keby sa to týkalo niekoho iného.“

„Tak mi povedzte, čo odo mňa chcete, a ja to urobím,“ navrhнем.

„Bodaj by to bolo také jednoduché!“ Vezme si jeden kvetinový koláčik a obzerá si ho. „Rozkošné. To piekla tvoja mama?“

„Peeta.“ Prvý raz nevydržím jeho pohľad. Natiahnem sa po šálku, ale keď počujem, ako klepece o tanierik, znova čaj položím. Namiesto toho si vezmem koláčik.

„Tak Peeta. Ako sa darí láske tvojho života?“ zaujíma sa.

„Dobre.“

„Kedy pochopil, že je ti ľahostajný?“ opýta sa a namočí koláčik do čaju.

„Nie je mi ľahostajný.“

„Ale ani preňho nehoriš tak veľmi, ako predstieraš.“

„Kto to tvrdí?“

„Ja,“ odsekne prezident. „A nie som jediný, kto má pochybnosti, inak by som tu predsa nebol. Ako sa má tvoj šarmantný bratranec?“

„Neviem... ja...“ Stiahne mi hrdlo. Nemám chuť rozprávať sa so Snowom o svojich pocitoch k dvom ľuďom, na ktorých mi najväčšmi záleží.

„Len smelo hovor, slečna Everdeenová! Ak nedospejeme k uspokojivému riešeniu, jeho môžem dať pokojne zabiť. Ani spoločnými neľadami v lese si mu veľmi nepomohla.“

Čo všetko ešte vie? Ako sa dozvedel o našom love? Mohol mu to vlastne povedať ktokoľvek. Veď sa už niekoľko rokov ukazujeme každú nedeľu večer obťažkaní korisťou. Otázka znie, čo sa podľa neho odohráva v lesoch okolo Dvanásteho obvodu. Určite nás nesledovali až tam, alebo áno? Mohli nás pozorovať? Človek by to dokázal len ťažko, ale čo kamery? Na tie som až do tejto chvíle vôbec nepomyslela. V lese sme sa vždy cítili bezpeční, mimo dosahu Sídla, slobodne sme vyjadrovali svoje pocity a boli sami sebou. Aspoň pred Hrami to tak bolo. Ak nás sledovali po Hrách, čo mohli vidieť? Dvoch lovcov trúsiacich vlastizradné reči proti Sídlu, to áno. Určite však nie zamilovanú dvojicu, ako naznačuje prezident Snow. V tomto smere sa nemám čoho báť. Iba ak... iba že by...

Stalo sa to len raz. Bolo to krátke a nečakané, ale predsa sa to stalo.

Keď sme sa s Peetom po skončení Hier vrátili domov, prešlo niekoľko týždňov, kým som sa s Galom ocitla osamote. Najskôr sme absolvovali povinné oslavy: banket pre víťazov, na ktorý boli pozvaní iba najvýznamnejší hostia. Sviatok pre celý obvod s jedlom zadarmo a s usilovnými zabávačmi zo Sídla. Deň balíčkov, prvý z dvanástich, keď každému človeku v obvode doručili zásielku s potravinami. Z toho som mala najväčšiu radosť – keď som videla, ako všetky tie hladné deti pobehujú po Sloji, mávajú konzervami s jablčným pretlakom, plechovicami s mäsom a dokonca aj so sladkosťami. Doma mali ešte vrecia s obilím a plechovky s olejom, príliš ťažké, aby ich vládali odniesť. Tešila ma predstava, že po celý rok budú raz mesačne dostávať

podobné balíčky. Aspoň v takýchto zriedkavých chvíľach som mohla mať radosť z víťazstva v Hrách.

Počas všetkých tých ceremónií a osláv, ustavične obklúčená reportérmi mapujúcimi každý môj krok, som nemala žiadne súkromie – samé vystúpenia, ďakovačky a bozkávanie Peetu pred divákmi. Po niekoľkých týždňoch sa konečne všetko upokojilo. Kameramani s reportérmi sa vrátili domov. S Peetom odvtedy udržiavame chladný vzťah. Naša rodina sa presťahovala do nového domu vo štvrti víťazov. Život v Dvanástom obvode sa vrátil do zvyčajných koľají – robotníci odišli späť do baní, deti do školy. Raz v nedeľu, keď som už mala pocit, že je to bezpečné, som potajomky vstala niekoľko hodín pred úsvitom a vybrala som sa do lesa.

Vonku bolo stále dosť teplo, kabát som nepotrebovala. Niesla som vrece plné lahôdok: studené kurča, syr, chlieb z pekárne a pomaranče. Pri našom starom dome som si obula lovecké topánky. Plot bol, ako obvykle, bez električky, takže som sa poľahky prešmykla do lesa, kde som si vzala luk a šípy. Prišla som na naše obľúbené miesto, kde sme spolu raňajkovali v to ráno pred žrebovaním, keď ma poslali na Hry.

Čakala som prinajmenšom dve hodiny a už mi chodilo po rozume, že na mňa za ten čas zabudol. Alebo že som mu ľahostajná, alebo ma dokonca nenávidí. Predstava, že stratím najlepšieho priateľa, jediného človeka, ktorému som sa mohla so všetkým zdôveriť, bola neznesiteľná. Najmä po tom, čo som prežila. Oči mi zaplavili slzy a zvieralo mi hrdlo.

Potom som zdvihla hlavu a uvidela som Gala. Stál tri metre odo mňa a mlčky si ma obzeral. Bez premýšľania

som vyskočila a vrhla som sa mu do náruče. Z hrdla mi pritom vychádzal čudný zvuk, akási zmes smiechu, dusenia a plaču. Zvieral ma tak tuho, že som mu nevidela do tváre. Pustil ma až po hodnej chvíli, aj to len preto, že sa mi začalo veľmi čkať a potrebovala som sa napíť.

Potom sme robili to, čo vždy. Najprv sme raňajkovali a potom poľovali, rybárčili a zbierali byliny. Rozprávali sme sa o ľuďoch v meste a o rôznych iných veciach, nie však o nás, o jeho novom živote v bani či o mojom boji v aréne. Keď sme zastali pri diere v plote najbližšie k Hobu, tuším som naozaj uverila, že všetko bude ako predtým. Celú korisť som nechala Galovi, my sme mali teraz jedla nadostač. Povedala som mu, že do Hobu nepôjdem, hoci som sa na to tešila, pretože mama so sestrou ani nevedia, že som odišla na lov, a budú mať o mňa strach. Keď som navrhla, že sa postarám o slučky, vzal mi tvár do dlaní a pobozkal ma.

Zaskočilo ma to. Myslela som si, že po toľkom čase, čo sme spolu strávili, keď som ho počúvala a videla ho smiať sa či mračiť, viem o jeho perách všetko. Nevedela som si však predstaviť, aké budú teplé, keď ich pritlačí k mojim. Nečakala som, že tie ruky, ktoré kládli najdômyselnejšie pasce, môžu polapiť aj mňa. Tuším sa mi z hrdla vydral nejaký zvuk a matne si spomínam na to, ako som sa mu rukami dotýkala hrude. Potom ma pustil a povedal: „Musel som to urobiť. Aspoň raz.“ A bol preč.

Napriek tomu, že slnko zapadalo a mama so sestrou sa o mňa už určite báli, sadla som si pod strom pri plote. Uvažovala som, aký pocit vo mne vyvolal ten bozk, či sa mi páčil, alebo ma odpudzoval, ale jediné, čo som si pamätala,

bol dotyk Galových pier a vôňa pomarančov, ktorá mu priplila k telu. Nemalo zmysel porovnávať to s množstvom bozkov s Peetom. Ešte stále som sa nerozhodla, či ich mám vôbec rátať. Napokon som odišla domov.

V ten týždeň som sa postarala o slučky a mäso som pri-niesla Hazelle. Ale Gala som videla až v nedeľu. Mala som pripravenú reč o tom, že nechcem mať chlapca a nemám v úmysle vydať sa, ale napokon som nepovedala vôbec nič. Gale sa tváril, akoby ma nikdy nepobozkal. Možno čakal, že niečo poviem, alebo že mu bozk opätujem. Lenže ja som namiesto toho tiež predstierala, že sa nič nestalo. Gale roz-bil akúsi neviditeľnú ochrannú bariéru medzi nami a s ňou aj všetku moju nádej, že sa raz vrátíme k nášmu nekompli-kovanému priateľstvu. Akokoľvek som sa snažila, už som sa na jeho pery nemohla dívať tak ako predtým.

To všetko mi preblesne hlavou, kým ma prezident Snow prebodáva očami s hrozbou, že Gala zabije. Aká som len bola hlúpa, keď som si myslela, že po návrate domov na mňa Sídlo zabudne! Nenapadlo mi síce, že by sa ľudia mohli búriť, ale dobre som vedela, ako som Sídlo podráž-dila. A čo som urobila namiesto toho, aby som konala čo najopatrnejšie? V očiach prezidenta som ignorovala Peetu a pred celým obvodom som jasne dávala najavo, že upred-nostňujem Galovu spoločnosť. Tým som sa zároveň po-smievala Sídlu. Svojou ľahkovážnosťou som ohrozila Gala a jeho blízkych a takisto moju a Peetovu rodinu.

„Neublížujte Galovi, prosím,“ zašepkám. „Už celé roky sme priatelia, nič iné medzi nami nie je. A teraz si aj tak všetci myslia, že je mojím bratrancom.“

„Mňa zaujíma iba to, ako to ovplyvní tvoj vzťah s Peetom a následne náladu v obvodoch,“ vyhlási.

„Na turné sa budem správať ako počas Hier. Budem doňho vášnivo zaľúbená ako predtým,“ tvrdím.

„Nie ako predtým, ale ako teraz,“ opraví ma prezident.

„Áno,“ prikývnem.

„Ibaže ak máme odvrátiť hrozbu povstání, budeš sa musieť poriadne snažiť. Turné je tvoja posledná šanca všetko napraviť.“

„Ja viem. Urobím pre to všetko. Presvedčím ľudí v obvodoch, že som sa nevzoprela Sídlu, iba som bola bláznivo zamilovaná.“

Prezident Snow vstane a okrúhle líca si utrie servítkou. „Klad' si vyššie ciele.“

„Ako to myslíte?“ nechápem.

„Snaž sa presvedčiť *mňa*,“ odvetí. Odloží servítku a vezme si knihu. Keď kráča ku dverám, mám sklopené oči, preto ma mykne, keď mi zašepká do ucha: „Mimochodom, o tom bozku viem.“ A potom sa za ním zatvorí dvere.

3

Ten pach krvi... vychádzal z jeho úst.

Ako je to možné? uvažujem. *Pije krv?* Predstavím si, ako ju nalieva do šálky. Namočí si do nej koláčik, a keď ho vyberie, kvapká z neho červená tekutina.

Pod oknom naštartuje auto, pradie potichu ako mača, kým sa zvuk nerozplynie v diaľke. Zmizne rovnako nenápadne, ako sa objavilo.

Izba sa so mnou krúti v pomalých nerovnomerných kruhoch, uvažujem, či neodpadnem. Nakloním sa dopredu a jednou rukou sa zachytím stola. V druhej zvieram Peetov rozkošný koláčik. Tuším na ňom bola ľalia, ale teraz z neho zostali len omrvinky. Neuvedomila som si, že ho drvím, keď som nad sebou stratila kontrolu.

Návšteva prezidenta Snowa. Obvody na pokraji vzbury. Vyhrážka, že zabije Gala a ostatných. Všetci, ktorých milujem, sú mu vydaní napospas. A ktovie, kto všetko ešte

zaplatí za moje činy, ak sa mi počas turné nepodarí zvrátiť situáciu, potlačiť nespokojnosť a vyjsť prezidentovi v ústrety. Lenže ako? Existuje iba jediná cesta: musím presvedčiť celú krajinu, že bez najmenších pochybností milujem Peetu Mellarka.

Nepodarí sa mi to, pomyslím si. Nie som taká dobrá ako Peeta. On je z nás dvoch ten príjemnejší, ľudia mu uveria čokoľvek. Ja len ticho sedím a nechám ho rozprávať aj za seba. Lenže tentoraz musím dokázať svoju oddanosť ja, nie Peeta.

Na chodbe sa ozve mamin ľahký, rýchly krok. *Nič z toho sa nesmie dozvedieť,* pomyslím si. Zdvihnem ruky nad tácku a náhlivo si oprášim kúsok koláčika z dlane a prstov. Celá roztrasená sa napijem čaju.

„Je všetko v poriadku, Katniss?“ spýta sa.

„Samozrejme. V televízii to neukazujú, ale prezident vždy pred začiatkom turné navštevuje víťazov, aby im zaželelal veľa šťastia,“ usmejem sa.

Mame sa po tvári rozleje úľava. „Ach tak. Mala som strach, že sa vyskytol nejaký problém.“

„Nie, nič také,“ upokojujem ju. „Problém nastane až vtedy, keď môj prípravný tím zistí, že som si znova nechala zarásť obočie.“ Mama sa zasmeje a ja si pomyslím na to, ako som v jedenástich rokoch prevzala zodpovednosť za starostlivosť o rodinu. Niet cesty späť, už ju navždy budem musieť ochraňovať.

„Pripravím ti kúpeľ, čo povieš?“ spýta sa.

„Výborne!“ zvolám. Moja reakcia ju poteší.

Odkedy som doma, usilujem sa o zlepšenie nášho vzťahu. Prestala som odmietať jej pomoc, ako som to zo zlosti

robila celé roky. Dovolila som jej narábať s peniazmi, ktoré som vyhrala. Opätujem jej objatia namiesto toho, aby som ich len trpela. V aréne som si uvedomila, že ju nesmiem trestať za čosi, čo nemohla ovplyvniť, najmä za jej zdrvujúcu depresiu po otcovej smrti. Niekedy sa ľuďom stávajú veci, na ktoré nie sú pripravení.

Ako napríklad práve teraz mne.

Okrem toho po mojom návrate do obvodu mama urobila úžasnú vec. Keď nás s Peetom na stanici privítali rodiny a priatelia, reportéri nám smeli položiť niekoľko otázok. Nieкто sa mamy spýtal, čo si myslí o mojom novom chlapcovi. Odvetila, že Peeta je síce vzorový príklad dobre vychovaného mladíka, ale jej dcéra je aj tak priveľmi mladá na to, aby mala akéhokoľvek chlapca. Vzápätí Peetu prevrátila pohľadom. Nasledoval smiech a poznámky od novinárov v štýle „nieкто má poriadny problém“, Peeta mi pustil ruku a odstúpil odo mňa. Dlho to nevydržalo – priveľmi nás tlačili k inému správaniu –, no predsa nám to poskytlo príležitosť správať sa k sebe o čosi zdržanlivejšie ako v Sídle. A možno to vysvetlí aj moje zriedkavé stretávanie sa s Peetom po tom, čo kamery odišli.

Idem nahor do kúpeľne, kde ma čaká pariaca sa vaňa. Mama pridala do vody vrecúško sušených kvetov, ktoré naplňujú vzduch jemnou vôňou. Ešte stále sme si nezvykli na taký luxus, akým je neobmedzené množstvo teplej vody, ktorá tečie, len čo otočíme kohútikom. V starom dome v Sloji sme mali iba studenú vodu, a keď sme sa chceli okúpať, museli sme ju zohriať nad ohňom. Vyzlečiem sa, ponorím sa do lahodnej vody – mama do nej

vliala aj akýsi olejček – a pokúšam sa znovu dostať všetko pod kontrolu.

V prvom rade uvažujem, komu o tom môžem povedať. Mame ani Prim, samozrejme, nie, pretože by sa zbláznili od strachu. Ani Galovi – aj keby som sa s ním mohla rozprávať osamote. Načo by mu bola taká informácia? Keby išlo iba oňho, možno by som ho presvedčila, aby ušiel. V lese by určite prežil. Lenže Gale má rodinu, ktorú by nikdy neopustil. A takisto ani mňa. Keď sa vrátim z turné, budem mu musieť vysvetliť, prečo sa už nemôžeme v nedeľu stretávať, ale na to teraz nesmiem myslieť. Musím sa sústrediť na to, čo urobím ako prvé. Gale má navyše na Sídlo aj tak dosť ťažké srdce, až sa mi občas zdá, že pripravuje vlastnú vzburu. Ďalší podnet je v tejto chvíli posledný, čo potrebuje. Nie, nemôžem o tom povedať nikomu z blízkych v Dvanástom obvode.

Viem ešte o troch ľuďoch, ktorým by som sa mohla zveriť. Prvým je môj štylista Cinna, odhadujem však, že aj bez toho je ohrozený, a nechcem mu spôsobiť ešte väčšie problémy. Potom je tu Peeta, môj partner v tomto sprisahaní. Lenže čo by som mu povedala? *Hej, Peeta, pamätáš sa, ako som predstierala, že ťa milujem? Nemohol by si na to zabudnúť a tváriť sa mimoriadne zaľúbene, aby prezident nedal zabiť Gala?* To by nešlo. Okrem toho, Peeta zahrá svoju rolu na jednotku, aj keď nebude vedieť, čo je v stávke. Takže mi zostáva len Haymitch. Mrzutý opilec s hašterivou povahou, na ktorého som pred chvíľou vyliala lavór ľadovej vody. Ako mentor sa počas Hier veľmi usiloval, aby som zostala nažive. Dúfam, že to stále platí.

Vkĺznem pod vodu, ktorá ma oddelí od okolitých zvukov. Škoda, že vaňa nie je väčšia, aby som si mohla zaplávať, ako sme to s otcom robievali počas horúcich letných nediel' v lese. Boli to veľmi vzácne dni. Odchádzali sme skoro ráno a zašli sme hlbšie do lesa než zvyčajne, k jazierku, ktoré objavil pri love. Keď ma učil plávať, bola som taká malá, že si na to vôbec nespomínam. Pamätám si iba ponáranie, premety a brodenie, blatisté dno jazera pod svojimi chodidlami, vôňu kvetov a zelene. Vznášala som sa na chrbte tak ako teraz, pohľad som upierala na modrú oblohu, voda tlmila šum lesa. Otec chytal do vreca vodné vtáky hniezdiace na brehu, ja som v tráve zbierala vajíčka a spoločne sme v plytkej vode vykopávali korene katnissu, rastliny, po ktorej mi dal meno. Keď sme sa večer vrátili domov, mama sa tvárila, že ma nespoznáva, pretože som taká čistá. Potom uvarila fantastickú večeru – pečenú kačicu s opekanými hlúzami katnissu a vývarom.

Gala som k jazierku nikdy nevzala, hoci som to mohla urobiť. Cesta tam síce trvá dosť dlho, ale vodné vtáky sú taká ľahká korisť, že by sa to oplatilo. O toto miesto sa však nechcem s nikým deliť, patrilo iba mne a otcovi. Po skončení Hier, keď som nemala čo robiť, niekoľkokrát som ta zašla. Plávanie bolo stále príjemné, ale tieto výlety na mňa zväčša pôsobili skľučujúco. Za päť rokov sa jazero takmer nezmenilo, kým ja som na nepoznanie.

Dokonca aj pod vodou počujem ruch. Trúbenie áut, hlučné vítanie, búchanie dverí. Prišiel môj sprievod. Kým prípravný tím vrazí do kúpeľne, stihnem sa narýchlo utrieť